

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ
ວັນອາທິດ ທີ 30 ມີນາ 2025 (3-30-2025)

ໝາຍສໍາຄັນແຫ່ງການປະກົດຕົວຂອງພຣະອົງ

ຈຸດສໍາຄັນໃນບົດຮຽນ: ໃນການປະກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຍ້ານກົວ.

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ໃນຖານະເປັນເດັກນ້ອຍ, ບາງຄັ້ງການມີພໍ່ແມ່ເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມແຕກຕ່າງ. ພໍ່ແມ່ຮຽນຮູ້ຄວາມຈິງນີ້ເມື່ອເວົ້າເຖິງການສອນລູກໃຫ້ຂໍລົດຖີບ. ມີຊ່ວງເວລານັ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນເດັກນ້ອຍຕ້ອງການໃຫ້ພໍ່ແມ່ຊ່ວຍຈັບແລະແລ່ນນໍາພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງຮຽນຂີ່. ພວກເດັກເວົ້າຢ້າເລື້ອຍໆວ່າ, "ຢ່າປ່ອຍ!" ຫຼື "ຢູ່ນີ້ກັບຂ້ານ້ອຍ." ພວກເຂົາປາຖນາທີ່ຈະມີພວກເຮົາເພາະວ່າພວກເຂົາກໍາລັງຕົກຢູ່ກັບຄວາມຍ້ານກົວ. ເຊັ່ນດຽວກັນກໍເປັນຄວາມຈິງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ເຮົາອາດຈະມີຊ່ວງເວລາໃນຊີວິດຂອງເຮົາທີ່ມີການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ຄວາມຍ້ານກົວຂອງເຮົາຜ່ອນລົງ, ແລະເຮົາບໍ່ຢາກໃຫ້ພຣະອົງປ່ອຍໄປ. ຄວາມຈິງທີ່ໜ້າອັສຈັນໃຈກໍຄືວ່າບໍ່ວ່າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມພຣະເຢຊູຢູ່ທີ່ນັ້ນເດີນໄປນໍາເຮົາສູ່ເມື່ອເຮົາຈະປະສົບບັນຫາອັນໃດ. ຂໍ້ຄວາມໃນມື້ນີ້, ພວກເຮົາກໍາລັງຈະເຫັນໝາຍສໍາຄັນທີ່ມີອໍານາດແລະພິເສດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຫຼາຍຄົນໃນທຸກມື້ນີ້ພະຍາຍາມສຸມໃຈໃສ່ພຽງແຕ່ຝ່າຍມະນຸດຂອງພຣະເຢຊູເຖິງຈຸດທີ່ເຂົາເຈົ້າບັນທອນພຣະອົງໃຫ້ເປັນພຽງແຕ່ຄູ່ສອນທີ່ດີອີກຜູ້ນຶ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ແລະກໍຕາຍໄປ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂໍ້ຄວາມໃນມື້ນີ້, ພວກເຮົາອ່ານກ່ຽວກັບພະລັງງານແລະສິດອໍານາດຂອງພຣະເຢຊູທີ່ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຄິດວ່າເຖິງແມ່ນເຮົາຢູ່ໃນພາຍຸທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຢຊູແລະຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ປ່ຽນແປງ. ພຣະເຢຊູຊົງເຫັນເຮົາໂດຍຜ່ານຄວາມສົງໄສແລະຄວາມຍ້ານກົວແທ້.

ທ່ານຈື່ຈໍາຫຍັງໄດ້ແຕ່ກ່ຽວກັບການຮຽນຂີ່ລົດຖີບຫຼືສອນລູກຮຽນຂີ່ລົດຖີບ?

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ໂຢຮັນ 6:16-18

16. ເມື່ອຄໍາມາແລ້ວພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ລົງໄປເຖິງທະເລ. 17. ແລ້ວລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປຍັງເມືອງກາເປນາອູມ ເມື່ອມືດແລ້ວພຣະເຢຊູກໍຍັງບໍ່ໄດ້ສະເດັດໄປເຖິງເຂົາ. 18. ອັນນຶ່ງນໍາທະເລກໍກໍາເລີບຂຶ້ນເພາະລົມແດງພັດ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ບອກຜູ້ຊົນອອກໄປ, ຜູ້ຄົນກໍພະຍາຍາມຕິດຕາມພຣະອົງຕໍ່ໄປ. ມີບາງຄົນກໍມາເບິ່ງການອັສຈັນອີກ. ມີບາງຄົນມາເພື່ອພະຍາຍາມຢາກເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນກະສັດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ໂຢຮັນ 6:15. ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ຖ້າຫາກວ່າພຣະເຢຊູສາມາດໃຫ້ອາຫານປະຊາຊົນຈໍານວນຫຼາຍຂະນາດນີ້ພຽງແຕ່ກັບເຂົ້າຈີ່ແລະປາຫນ່ອຍດຽວ, ພຣະອົງຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ຈະພ້ອມແລະສາມາດເອົາຊະນະກຸງໂຣມແລະພື້ນຟູອີສຣາເອັນໄດ້. ແນວໃດກໍຕາມ, ແທນທີ່ຈະຕິດຢູ່ໃນຜູ້ຊົນ ພຣະເຢຊູຕ້ອງການອອກໄປເພື່ອອະທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ມີຫຼາຍຢ່າງສໍາລັບພຣະເຢຊູທີ່ຈະຄິດເຖິງໃນເວລານີ້, ເຊັ່ນຂ່າວການເສັງຊີວິດຂອງໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕ, ການລາຍງານຂອງພວກສາວົກຕອນອອກໄປປະກາດ, ແລະການອັສຈັນທີ່ຫາກໍເກີດຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກການລ້ຽງອາຫານຫ້າພັນຄົນ, ກໍເປັນຕອນແລງພໍດີ, ແລະພຣະເຢຊູກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກສາວົກ (ຂໍ້ 17). ເມື່ອເຮົາເບິ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜ່ານເວລາທີ່ມີພະລັງ

ຫຼາຍແລ້ວ, ເຮົາກໍສາມາດເຫັນວິທີທີ່ພຣະອົງໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ການອະທິຖານ. ພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າຄໍາອະທິຖານເປັນເໝືອນຊີວິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງກັບພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ. ແມ່ນຜ່ານການອະທິຖານທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເຂັ້ມແຂງແລະລັກສະນະຂອງພຣະອົງສໍາລັບການປະຕິບັດງານຂອງພຣະອົງ. ເພາະສະນັ້ນ, ພວກເຮົາເຊັ່ນດຽວກັນ, ຕ້ອງເປັນໄພ່ພົນຂອງການອະທິຖານຕໍ່ຜູ້ທີ່ໃຫ້ມາຊຶ່ງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງພວກເຮົາຈາກພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວ. ການອະທິຖານຈະເຕືອນພວກເຮົາວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຕົວຂອງເຮົາເອງ. ແຕ່ໜ້າເສັງດາຍ, ໃນດ້ານວັດທະນະທໍາໃນທຸກມື້ນີ້, ພວກເຮົາສິ້ນສຸດການເຮັດສິ່ງທີ່ເປັນອິສະລະພາບແທນທີ່ຈະເພິ່ງພາອາສັຍໃນພຣະເຈົ້າເລື້ອຍໆ, ການຂາດການອະທິຖານຂອງພວກເຮົາແມ່ນຍ້ອນມີສິ່ງມາລິກວນ. ພວກເຮົາຕື່ນຂຶ້ນແລະກວດສອບອີແມວຂອງພວກເຮົາ, ໃນຂໍ້ຄວາມ, ແລະສື່ມວນຊົນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະຮັບຮູ້ມັນ, ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາຢ່າງບໍ່ລະວັງໄປເບິ່ງສິ່ງອື່ນແທນທີ່ຈະຟັງພຣະສຸຣະສຽງຈາກພຣະເຈົ້າ. ການອະທິຖານຈະເຕືອນພວກເຮົາວ່າພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາຫຼາຍກວ່າສຽງຂອງໂລກນີ້. ພວກສາວິກກໍາລັງຈະຮຽນບົດຮຽນທີ່ດີກ່ຽວກັບການໄປແບບໂດດດຽວ. ພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ເຫັນຄວາມສໍາຄັນຂອງການອະທິຖານ, ແຕ່ພວກເຮົາຍັງເຫັນຕົວຢ່າງຂອງການຍື່ນສເນີຕໍ່ຜູ້ມີອໍານາດໃນເຮືອງນີ້. ໃນຕອນແລງຕໍ່ມາຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດການອັສຈັນທີ່ໜ້າອັສຈັນໃຈນີ້ແມ່ນການລ້ຽງຄົນຫ້າພັນຄົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອພຣະເຢຊູສົ່ງພວກເຂົາລົງໃນເຮືອເພື່ອໄປເມືອງກາເປນາອູມ, ມັນງ່າຍທີ່ພວກສາວິກຈະຖາມພຣະເຢຊູວ່າດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງສົ່ງພວກເຂົາໄປບ່ອນຄໍາມິດທີ່ທະເລຄາລີເລ, ເຊິ່ງເບິ່ງຄືວ່ານັ້ນແມ່ນການທໍລະຍົດ. ແຕ່ພວກເຮົາເຫັນວ່າພວກເຂົາຍອມຈໍາມົນຕໍ່ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູແລະເຊື່ອຟັງ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນຄວາມມືດ. ເຊັ່ນດຽວກັບພວກສາວິກໄດ້ເລີ້ມເດີນທາງໃນຄວາມມືດ, ພວກເຮົາມັກຈະຮູ້ສຶກວ່າພວກເຮົາຖືກສົ່ງໄປບາງບ່ອນຫຼືສະຖານະການທີ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນພາບທີ່ສົມບູນແບບ. ມັນສາມາດເບິ່ງຄືວ່າພວກເຮົາກໍາລັງເຂົ້າໄປໃນຄວາມມືດແລະອັນຕະລາຍ; ແຕ່ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະສົ່ງພວກເຮົາໄປໃສກໍຕາມ. ເນື່ອງຈາກທະເລສາບຄາລີເລຕັ້ງຢູ່ລະຫວ່າງທິກາທາເຈັດຮ້ອຍຟຸດຕໍ່າກວ່າລະດັບນໍ້າທະເລ, ແລະດ້ວຍວິທີທີ່ພູເຂົາຢູ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອຂອງທະເລສາບຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ລົມທັມມະຊາດສາມາດປັ່ນເປັນຈວຍໃຫ້ເກີດພາຍຸໃນທັນທີ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພວກສາວິກຢູ່ໃນຄວາມມືດແລະໃນກາງຄືນ, ພາຍຸໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນທີ່ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການເດີນທາງໄປເມືອງກາເປນາອູມຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ (ຂໍ້ 18). ເມື່ອພວກເຮົາຄິດເຖິງກ່ຽວກັບ "ພາຍຸ" ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບສັນຍານເຕືອນວ່າມັນຈະເລີ້ມຕົ້ນເມື່ອໃດ. ສໍາລັບພາຍຸທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນທັນທີອາດຈະເປັນການບົ່ງການທີ່ຈະກາຍເປັນພະຍາດຮ້າຍແຮງ, ບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນອຸປະຕິເຫດ, ຫຼືການສູນເສັງໝູ່ເພື່ອນຫຼືສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຢ່າງກະທັນຫັນ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເຫດຜົນຂອງພາຍຸ, ພວກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ວິທີການນໍາທາງຜ່ານພາຍຸເຫຼົ່ານີ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈຸດປະສົງຫຼືຈຸດສິ້ນສຸດຍັງບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງກໍຕາມ. ແມ່ນອນວ່າພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມັນເກີດອີກໂດຍບໍ່ມີພຣະເຢຊູ.

ເຮົາຈະເຫັນຄຸນຄ່າເວລາຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອຄວາມຮີບດ່ວນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

2. ໂຢຮັນ 6:19-20

19. ເມື່ອເຂົາແຊວເຮືອໄປໄດ້ປະມານສອງພັນທ້າຫຼືສາມພັນວ່າ ເຂົາກໍເຫັນພຣະເຢຊູຊົງຢ່າງເທິງນໍ້າມາໃກ້ເຮືອ ເຂົາຈຶ່ງຕົກໃຈ. 20. ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າຊູຍ້ານ.”

ເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມອຸກອັ່ງໃຈທີ່ພວກສາວິກກໍາລັງປະສົບຢູ່ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂີ່ເຮືອຕະລອດທັງຄືນ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າກໍຍັງຂ້າມທະເລໄປອີກໜ້ອຍນຶ່ງໂດຍມີລົມພາຍຸພັດແຮງ. ໂດຍຖືວ່າການເດີນທາງແມ່ນຫ້າໄມລ໌ໄປຮອດເມືອງກາເປນາອູມ, ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກສາວິກໄດ້ເດີນທາງພຽງແຕ່ສາມໄມລ໌. ສະນັ້ນ, ປະກົດວ່າມີລົມພັດແຮງອີ່ຫຼີມາທະທົບພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຄື່ອນຍ້າຍ. ມື້ນີ້, ພວກເຮົາໃຊ້ຄໍາເວົ້າຊ້າຊາກເພື່ອພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກ້າວໄປຂ້າງໜ້າໃນ "ພາຍຸ" ທີ່ພວກເຮົາປະເຊີນຢູ່. ຕົວຢ່າງ, ພວກ

ເຮົາເວົ້າສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນ, "ສິ່ງທີ່ບໍ່ຂ້າພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂັ້ມແຂງ." ຫຼື: "ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ເຂັ້ມແຂງຈຶ່ງຈະຢູ່ລອດ." ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ບັນຫາເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກເຮົາປະເຊີນກັບພາຍຸທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາ. ຄ້າຍໆກັບພວກສາວິກທີ່ພະຍາຍາມເດີນເຮືອກາງພາຍຸທີ່ກຳລັງພັດມາກະນ່າພວກເຂົາຢູ່, ພວກເຮົາຍັງພະຍາຍາມດ້ວຍຄວາມເຕັມທີ່ຂອງຕົນເອງເພື່ອສືບຕໍ່ເດີນໜ້າໃນສະພາບການທີ່ເກີນຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາ. ຍັງດີທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຄຸ້ມຄອງພວກສາວິກເຖິງຝັ່ງທະເລໃນຂະນະທີ່ພາຍຸໄດ້ວົນວຽນຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຂົາ (ມາຣະໂກ 6:48). ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ອ່ານມາກ່ອນ, ເມື່ອພຣະເຢຊູເຫັນຄົນທີ່ຂັດສົນ, ພຣະອົງກໍ່ຊົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ພວກເຂົາ. ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງໄດ້ນຳໄປສູ່ການສະແດງອອກ ເມື່ອພຣະອົງຢ່າງເທິງໜ້ານ້ຳໄປຫາສາວິກ (ໂຢຮັນ 6:19). ເມື່ອພຣະເຢຊູຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ເຮືອ ພວກສາວິກກໍ່ຕົກໃຈຢ້ານ ແລະຄິດວ່າພຣະເຢຊູອາດເປັນຜີ (ມັດທາຍ 14:26). ໃນອີກເຮືອງນຶ່ງຂອງຂ່າວປະເສີດ, ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຢຊູກຳລັງຈະ "ຜ່ານໄປ" ພວກສາວິກໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢູ່ໃນເຮືອ (ມາຣະໂກ 6:48). ຄຳວ່າ "ຜ່ານໄປ" ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ສົນໃຈສາວິກຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອ. ປໂຍກນີ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນພຣະຄຳພີເດີມໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າ "ຜ່ານໄປ" ໂມເຊ, ກ່າວເຖິງລັກສະນະຂອງພຣະອົງ (ເບິ່ງ ອົພຍົບ 33:22), ດັ່ງນັ້ນແນ່ນອນວ່ານີ້ແມ່ນການປຽບທຽບທີ່ຍຸດຕິທຳ. ພຣະເຢຊູບໍ່ພຽງແຕ່ເປີດເຜີຍລັກສະນະຂອງພຣະອົງໃນເວລານີ້. ພຣະອົງໄດ້ນຳເອົາຄວາມສົງໄສສູກມາໃຫ້ພວກສາວິກ. ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູຮ້ອງອອກມາແມ່ນ, "ແມ່ນເຮົາເອງ, ຢ່າຢ້ານເລີຍ" (ໂຢຮັນ 6:20). ຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຄ້າຍຄືກັນກັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງຕໍ່ໂມເຊຢູ່ທີ່ພຸ່ມໄມ້ທີ່ໄຟລຸກຢູ່, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນພຣະອົງເອງວ່າ "ເຮົາເປັນ" (ອົພຍົບ 3:14). ເປັນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈແກ່ພວກສາວິກວ່າພຣະອົງຜູ້ມີອຳນາດແລະອຳນາດທັງໝົດຢູ່ໃນທີ່ອາສັຍຂອງພວກເຮົາ. ແລະຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ, ມີຄວາມສົງໄສສູກແລະບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງສຳລັບຄວາມຢ້ານກົວ!

ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ມີພາຍຸຜ່ານເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ?

ອາເລັກຊັນເດີ ແມັກກແຣເຣັນ (Alexander Maclaren), ນັກເທດສະກັອດແລນ, ເຄີຍບອກເຮືອງລາວກ່ຽວກັບວິທີທີ່ລາວເອົາຊະນະຄວາມຢ້ານກົວ. ຕອນຍັງນ້ອຍລາວໄດ້ຮັບວຽກເຮັດງານທຳຢູ່ເມືອງ ກແລັສໂກ (Glasgow), ຫ່າງຈາກເຮືອນຂອງລາວເປັນຫຼາຍໄມລ໌. ລາວເຮັດວຽກຢູ່ໃນເມືອງໃນລະຫວ່າງກາງອາທິດແລະກັບຄືນບ້ານໃນທ້າຍອາທິດ. ລະຫວ່າງຮ່ອມພູທາງໄປເຮືອນຂອງລາວທີ່ມີຄວາມເຊື່ອວ່າມີຜີຮ້າຍເຕັມໄປໝົດ. ໃນອາທິດທຳອິດເຮັດວຽກໝົດທິດທີ່ບ່ອນເຮັດວຽກ, ໝູ່ອາເລັກຊັນເດີຍ້ານທີ່ສຸດວ່າການຍ່າງກັບບ້ານຂອງລາວດົນໝາຍຄວາມວ່າຈະຜ່ານຮ່ອມທາງນີ້. ທ້າຍສັປດາຈຶ່ງມາເຖິງບ້ານ, ແລະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະເຮັດໄດ້ນອກຈາກການຄວບຄຸມຄວາມກ້າຫານຂອງລາວແລະເລີ້ມຕົ້ນເດີນທາງກັບບ້ານ. ຫົວໃຈຂອງລາວເຕັ້ນແຮງເມື່ອມາຮອດຮ່ອມພູ, ແລະລາວກໍ່ຢຸດຢູ່ເພາະຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ. ຕົນຂອງລາວຄືຖືກນຳໄປ. ທັນໃດນັ້ນ, ລາວໄດ້ຍິນສຽງກຳລັງເອີ້ນອອກມາຈາກຄວາມມືດວ່າ, "ອາເລັກ, ນີ້ຄືພໍຂອງເຈົ້າ. ເຮົາເອງໄດ້ມາຍ່າງຜ່ານຮ່ອມພູນີ້ກັບເຈົ້າ." ຕລອດຊີວິດຂອງລາວໃນຖານະເປັນນັກເທດສະກັອດແລັນ, ແມັກກແຣເຣັນບໍ່ເຄີຍລືມຄວາມກ້າຫານ ແລະຄວາມເຂັ້ມແຂງທີ່ລາວຮູ້ສຶກໃນຄືນນັ້ນເມື່ອພຣະບິດາຂອງລາວໄດ້ຍ່າງຜ່ານຮ່ອມພູຢ່າງສນິດສະໄນກັບລາວຢ່າງຈິງໃຈ. ນີ້ຄືຄວາມສົງໄສສູກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ນຳມາສູ່ສາວິກຂອງພຣະອົງຈາກການຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຂອງພຣະອົງ. ພຣະຄຳພີເຕັມໄປດ້ວຍການຮັບປະກັນສຳລັບພວກເຮົາທີ່ຈະບໍ່ຕ້ອງຢ້ານກົວເນື່ອງຈາກການສະຖິດຢູ່ດ້ວຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢູ່ທົ່ວທັງໃນພຣະຄຳພີເດີມ ແລະໃໝ່: (ໂຢຊວຍ 1:9; ເອຊາຍາ 41:10; 2 ຕີໂມທົງວ 1:7; ເຮັບເຣີ 13:6) ຕອນທີ່ພຣະເຢຊູຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ຄວາມຢ້ານກົວຂອງພວກລູກສິດຈະເຊົາຄືກັບລົມພາຍຸ, ແລະທຸກຄົນກໍ່ຈະດີ. ພວກເຮົາສາມາດແບ່ງປັນໃນຄວາມປອດພັຍໃນພາຍຸທີ່ເຮົາປະເຊີນຢູ່ໄດ້ເມື່ອເຮົາສຳນຶກວ່າດ້ວຍທັມມະຊາດຂອງພຣະເຢຊູແລະລັກສະນະທີ່ມາຂອງການສະຖິດຢູ່ດ້ວຍຂອງພຣະອົງແລະທີ່ຄວາມສົງໄສສູກ.

ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປະທັບຢູ່ຊ່ວຍໃຫ້ຈິດໃຈເຮົາສົງໄສໄດ້ຢ່າງໃດ, ສະເພາະໃນຍາມທີ່ຍາກລຳບາກ?

3. ໂຢຮັນ 6:21

21. ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງພໍໃຈໃຫ້ພຣະອົງຂຶ້ນເຮືອ ແລ້ວທັນໃດນັ້ນ ເຮືອກໍ່ເຖິງຝັ່ງບ່ອນເຂົາຈະໄປນັ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ການອັດສະຈັນຂອງການຢ່າງເທິງນ້ຳຂອງພຣະເຢຊູເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງລັກສນະຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຖິງຈຸດນີ້ແນວໃດ?

ອັນທຳອິດ, ຄືກັບການອັດສະຈັນຂອງການໃຫ້ອາຫານຫ້າພັນຄົນ, ພຣະເຢຊູສະແດງຄວາມເມດຕາສົງສານແລະການເບິ່ງແຍງຕໍ່ຜູ້ຄົນ.

ອັນທີສອງ, ສິດອຳນາດທີ່ພຣະເຢຊູສະແດງເໜືອທັມມະຊາດ, ໂດຍສະເພາະທະເລ, ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃຈວ່າ ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະປະສົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍປານໃດແລະບໍ່ວ່າຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບອັນແຂງແຮງຂອງໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາຈະເປັນແນວໃດ, ພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາລົ້ມເຫຼວໃນທີ່ສຸດ. ພຣະອົງຍັງຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າ ອຳນາດຂອງພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າອຸປະສັກໃດໆທີ່ເຮົາຈະພົບ, ແລະເຮົາຕ້ອງເພິ່ງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງແລະໄວ້ວາງໃຈພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແຕ່ເຮົາຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄືກັບທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງພວກສາວົກອອກໄປເທິງນ້ຳແລະໃນລົມພາຍຸນັ້ນ ພຣະອົງແນ່ໃຈວ່າຈະເຫັນພວກເຂົາຜ່ານຜ່າຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງພວກເຂົາ. **ໃນມາຣະໂກ 6:45-52** ເຮົາເຫັນວ່າເມື່ອພຣະເຢຊູລົງເຮືອແລ້ວລົມພາຍຸກໍຢຸດ. ໃນໂຢຮັນ 6, ພວກເຮົາເຫັນວ່າເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອ, ໃນເວລານັ້ນເຮືອໄດ້ມາຮອດຝັ່ງຂອງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ (ຂໍ້ 21). ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງມະຫັສຈັນນັ້ນອ້ຍງໃນຕົວຂອງມັນ! ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູລົງໄປໃນເຮືອ ລົມກໍຢຸດ ແລະຄື້ນທະເລກໍສົງບົລົງ. ຜູ້ດຽວກັນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງທະເລນັ້ນແມ່ນເຈົ້າຂອງພວກສາວົກ, ແລະພຣະອົງຈະເຫັນພວກເຂົາພົ້ນຜ່ານໄດ້ໃນການເດີນທາງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກລົມພາຍຸ ແລະສົ່ງພວກເຂົາຜ່ານລົມພາຍຸ; ແຕ່ພຣະອົງຍັງຮູ້ວ່າພຣະອົງມີແຜນການ ແລະອຳນາດທີ່ຈະຄວບຄຸມມັນ. ເຮົາທຸກຄົນມີຄວາມສາມາດທີ່ບໍ່ໝັ້ນໃຈວ່າຈະຜ່ານລົມພາຍຸທີ່ເຮົາປະເຊີນຢູ່; ບາງຄັ້ງພວກເຮົາປ່ອຍໃຫ້ຄວາມສົງໃສເຂົ້າມາ. ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ບົດຮຽນຈາກລົມພາຍຸນີ້.

ບົດຮຽນທີ່ພຣະເຢຊູສອນພວກເຮົາໃນເວລານີ້ແມ່ນພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ຊົງມີຄວາມປາຖນາຢາກເຫັນພວກເຮົາຜ່ານຜ່າລົມພາຍຸແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄປໃຫ້ໄດ້.

ເຮົາໄດ້ບົດຮຽນຫຍັງແດ່ຈາກໝາຍສຳຄັນທີ່ທ້າວນີ້ຈາກພຣະເຢຊູ?

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

- ການປະກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຢ້ານກົວ. ຈົ່ງເລືອກເອົາອັນນຶ່ງຂອງການນຳໃຊ້ໃນຊີວິດດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:
- ການອຸທິດຕົນ.** ບັນທຶກລາຍການເວລາຂອງເຈົ້າທີ່ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະ "ລ່ອງເຮືອດ້ວຍຕົນເອງ" ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າທຽບກັບການໃຫ້ພຣະເຢຊູຄວບຄຸມ. ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເຈົ້າຫຼີກລ້ຽງຈາກທາງເລືອກເຫຼົ່ານັ້ນໃນອານາຄົດ
 - ການນະມັສການ.** ອ່ານເນື້ອເພງສຳລັບ "ເມື່ອຄວາມສຸກສຳຮານຜ່ານມາໃນໃຈຂອງຜູ້ຂ້າ." ນະມັສການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະຂອບຄຸນພຣະອົງສຳລັບການຄຸ້ມຄອງພວກເຮົາໃຫ້ຜ່ານພາຍຸແຫ່ງຊີວິດ.
 - ການແບ່ງປັນ.** ລອງພິຈາລະນາວ່າພາຍຸຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີໄວ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກສາວົກຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ. ຂຽນບາງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຈາກການສຶກສາໃນອາທິດນີ້. ແບ່ງປັນຄວາມຈິງນັ້ນກັບຄົນອື່ນໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າໃນອາທິດນີ້.

ອຸປຸກໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ <https://ulsb.org/sunday-school-2/> ແປໂດຍ A.P.P